

U C H W A Ł A nr XXXVII/493/2021

**Rady Miejskiej Leszna z dnia 25 marca 2021 roku
w sprawie : nadania nazwy ulicy w rejonie ulic Artura Grottgera
i Juliusza Kossaka**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) Rada Miejska Leszna uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ulicy położonej w rejonie ulic Artura Grottgera i Juliusza Kossaka nadaje się nazwę:

Ferdynanda Ruszczyca

2. Usytuowanie ulicy w terenie określa załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Leszna.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Wiceprzewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Piotr Więckowiak

UZASADNIENIE

do Uchwały Rady Miejskiej Leszna nr XXXVII/493/2021 z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie nadania nazwy ulicy usytuowanej w rejonie ulic Artura Grottgera i Juliusza Kossaka

W związku z wydzieleniem zgodnie z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym uchwałą nr XXXII/379/2009 r. Rady Miejskiej Leszna z dnia 28 kwietnia 2009 r. terenu pod drogę publiczną, klasy dojazdowej zachodzi konieczność nadania nazwy nowej ulicy na terenie Leszna. Teren ten został oznaczony w wyżej wymienionym miejscowym planie jako „KDD” – tereny dróg publicznych – dojazdowych. Działki wydzielone pod drogę publiczną stanowią własność Miasta Leszna. Uchwałą nr XXXVI/468/2021 Rady Miasta Leszna z dnia 25 lutego 2021 r. wyznaczony teren zaliczono do kategorii dróg gminnych w mieście Lesznie.

Biorąc pod uwagę lokalizację ulicy – rejon ulic Artura Grottgera i Juliusza Kossaka wnioskuje się o nadanie nazwy Ferdynanda Ruszczyca, nawiązującej do nazw ulic występujących na przedmiotowym obszarze.

Podjęcie uchwały nadającej nazwę ulicy jest celowe i w pełni uzasadnione, ponadto pozwoli na wprowadzenie właściwej numeracji porządkowej nieruchomości.

Nota biograficzna:

Ferdynand Ruszczyk herbu Lis (ur. 10 grudnia 1870 r. w Bohdanowie, zm. 30 października 1936 r. tamże) – polski malarz, grafik, rysownik, scenograf, pedagog. Malował głównie krajobrazy. Reprezentował symboliczny nurt Młodej Polski. Był autorem ilustracji, winiet i okładek książkowych. Projektował m.in. plakaty, ekslibrisy i znaczki. Pisał też artykuły o zabytkach Wileńszczyzny.

Rodzina Ruszczyków wywodziła się z Kresów z okolic Krewa. Ojciec, Edward, kapitan armii carskiej, absolwent brzeskiej szkoły wojskowej – Korpusu Kadetów. Matka, Alwina, z domu Munch, była Dunką. Ruszczycowie mieli pięcioro dzieci, cztery córki oraz najmłodszego syna Ferdynanda.

Zgodnie z przyjętym na dworach szlacheckich zwyczajem, Ferdynand Ruszczyk do trzynastego roku życia uczył się w domu. W 1883 został posłany do gimnazjum. Równocześnie z nauką szkolną uczył się rysunku. Gimnazjum w Mińsku ukończył z wyróżnieniem w 1890. W tym samym roku rozpoczął studia prawnicze na Uniwersytecie w Petersburgu. Nie zaniedbał jednak kształcenia artystycznego i uczęszczał, jako wolny słuchacz, na wykłady na petersburskiej Akademii Sztuk Pięknych.

Za zgodą rodziców, po dwu latach, zrezygnował ze studiów prawniczych i zdał egzamin na Akademię Sztuk Pięknych, na której w latach 1892–1897 studiował malarstwo pod kierunkiem Iwana Szyszkina i Archipa Kuindźiego. Podróżował m. in. Na Krym, do Francji, Niemiec, Włoch i Szwecji (wyjazdy studyjne).

W 1897 debiutował na wystawie prac dyplomowych ASP w Petersburgu i do 1900 jego prace były prezentowane podczas dorocznych wystaw tej akademii.

Po ukończeniu Akademii, w 1898, przeniósł się do rodzinnego Bohdanowa. W latach 1898–1902 odbył szereg podróży studyjnych, m. in. Do Monachium, Berlina, Drezna, Paryża, Wenecji. Po powrocie z jednego z takich wyjazdów, w 1898, namalował jeden z najbardziej znanych obrazów *Ziemia*. Pierwsza wystawa prac Ruszczyca miała miejsce w Wilnie w 1899. W mieście tym poświęcił się działalności społeczno-pedagogicznej i organizacyjnej, m.in. współpracował z teatrem wileńskim. Od 1900 był członkiem Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka”. W tym samym roku wziął udział w wystawie zorganizowanej z okazji 500-lecia Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1903 zorganizował w Wilnie wystawę *Ars*. Od 1904 był profesorem warszawskiej Szkoły Sztuk Pięknych, a w 1907 przejął katedrę pejzażu na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

10 października 1913 43-letni artysta zawarł związek małżeński z młodszą od siebie o 22 lata Reginą *Giną* Rouck. Mieli trzy córki i trzech synów.

W latach 1916–1917 w dworze Ruszcyców w Bohdanowie stacjonowały wojska niemieckie, artysta z rodziną zajmował dwa pokoje. W 1918 Bohdanów został zajęty przez Armię Czerwoną. Ruszczyca czynnie uczestniczył w walkach o Wileńszczyznę. Wstąpił do tzw. Armii Ochotniczej. Był współorganizatorem oraz czterokrotnym (od 1919) dziekanem Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego, który w 1923 powiększył o Zakład Architektury.

W 1935 otrzymał tytuł profesora honorowego Uniwersytetu Stefana Batorego z rąk prezydenta Ignacego Mościckiego.

W 1932 został częściowo sparaliżowany. Pod opieką córki i żony powrócił do zdrowia, choć władał jedynie lewą ręką, którą nadal malował. W 1935 przeniósł się z Wilna do rodzinnego Bohdanowa, w którym 30 października 1936 zmarł. Tam też został pochowany na zachowanym do dziś cmentarzu.

Opracował:

Wydział Geodezji, Kartografii i Katastru